

ČUKE na PALCI.

V. 1924. vsak četrtak. (Eke ognj. gljovčji) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
oglasom: 1 milim. vsake dni v štiri enega stolpa L. 80. za liqovske reklam. bančno obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročnina L. 15.- Za inozemstvo L. 22.50

IV. GORICA, četrtek dne 24. decembra 1925 - GORIZIA, giovedì il 24 dicembre 1925. št. 52

Tudi me stare barabe.

Tudi me stare barabe
lahko ponosne smo zdaj.
obile smo enakopravnost,
išle med gospodo smo vsaj.

Me vedno zborujemo tajno,
ves svet zdaj zboruje tako,
naj družba je taka al'taka,
je padel ves svet na glavo.

Nazadnje cel svet rokovnjaški
še jezik izmisli si svoj,
za govore svoje in liste;
nabavi raztrgan si kraj.

Ne nismo mi šli v poštenjake,
le ti so pripihali k nam;
naj bode za enkrat za šalo
odprt jim široko naš hram.

Pravočasno obnovite naročnino na naš list! Pošljite: L. 15.- za celo leto, L. 7.50 za polovico leta, L. 11.25 (ali pa Din. 25.-) za polovico leta. --- Rojaki v Jugoslovani L. 22.50 (ali pa Din. 50.-) za celo leto, L. 11.25 (ali pa Din. 25.-) za polovico leta. --- Slovenski ameriški strici naj pošljejo 1 Dolar. --- Celoletna naročnina 22.50 frankov. ---

Gorica, dne 21. dec.

Jutri bo Božič! Pa naj bo! Po hudem mrazu je pritisnil lug, po burji je prišel gorak, včer, po volkovih so grozile povodnji, zdaj se nam pa le lahko zgodi da bo solnce sijalo. Mi vsi kakko prav prvošči! mo lep Božič, saj smo ga že ob zadnjem mrazu presneto zaslužili. Da boste imeli popolen mir, zato vam danes Čuk na palci ne bo popisoval ne bojev ne prepirov, ki jih je bilo vse leto dosti.

Posebno vam želi Čuk na palci, da bi preživel Božič kar najlepše, v veselju in v smehu. Da bo pa to veselje kar najboljšo in najlepšo, kupite si Čukov koledar, da se boste vse praznike smeili ob slikah, smešnicah in humoreskah.

Ob tej priliki ne smete pozabiti tudi na to, da naročite Čuka na palci, ki vas ne bo razveseljeval samo ob praznikih, ampak celo leto. Bodite prepričani, da vam ne bo žal, če si že zdaj ob praznikih zajamčite veselje in smeh celega prihodnjega leta. Oh enem boste dali s tem Čuku na palci najlepše božično in novoletno darilo ob enem.

Vsem bralcem, soodpornikom in prijateljem želimo vesele božične praznike, mnogo po-tic, lepo božično drevo in še kar je drugega dobrega.

ČUK NA PALCI.

ČREVLJARSKI VAJENEC.

Nek črevljarski vajenec se ustavi pri velikem kandela-bru (drogu svetilnice) in ga začne z vso močjo vleči iz tal rekoč: »Ven mora«. Mimoide-či se ustavljajo, ker vsi so ho-teli videti, kako bo izvlekel ta-ko šibek mladenič tak žezezen drog. Ko se je vajencu dozde-valo, da ima dovolj gledalcev in poslušalcev, spusti nekaj, kar rado v nos udari, rekoč: »Na, zdaj je že zunaj!« in se spusti v divji beg.

UBOGI ZDRAVNIK.

»Ne upam si dovoliti malo počitnic, čeprav sem jih potre-ben. — Imam bolnikov čez glavo.«

»Pa se bojte, da bi jih vaš namestnik ne zdravil dovolj pazljivo?«

»Oh tega še ne, ampak bo-jim se, da jih ne bi prehitro ozdravil.«

MALA POMOTA.

Delavski nadzornik pri zi-danju neke stavbe. Počas se plazí ob zidovju in zagleda na zidarskem ogradju v prvem nadstropju moža, ki drži lepo roko v žepu in ogleduje druge delavce, ki delajo. Nadzornik spleza po lestvi navzgor, udari delavca po ramu in reče:

»Opazoval sem vas nekoli-ko časa, takih ljudi ne rabimo tukaj, ki bi držali roke v žepu in gledali, kako drugi delajo tu imate predplačilo za te-den dni naprej odpuščeni ste prosim brez vsakega ugovora! Pojdite!«

Mož vzame denar in odide. Nadzornik poišče polirja in mu pripoveduje, kako je od-pustil nekoga delavca radi le-nobe.

»Tako?« pravi polir. »Toda mož vendar ni bil tu nameščen, saj je vendar le po delu povpraševal!«

Koliko časa ste me čakali v gostilni?

»Do petega litra... potem nič več.«

TAKO SE JE ZAMISLIL.

Poročnik Pokrivaček je šel kot priča k poroki svojega pri-jatelja Šmuca, ki je poročil bo-gato kneginjo Zlatnarkovo. Zamišljeno je gledal nad sveča-čano ceremonijo v tla in mi-slil na srečo, ki je zadela Šmu-ca, ko se je zaljubila vanj ta-ko bogata Američanka miljo-narka. Prijatelja ne bodo več trle denarne skrbi, in on... morda se bo jutri tudi njemu primeril tak slučaj. Nenado-ma vzbudi poročnika nekdo iz zamišljenosti: »Gospod po-ročnik, ali hočete podpisati?«

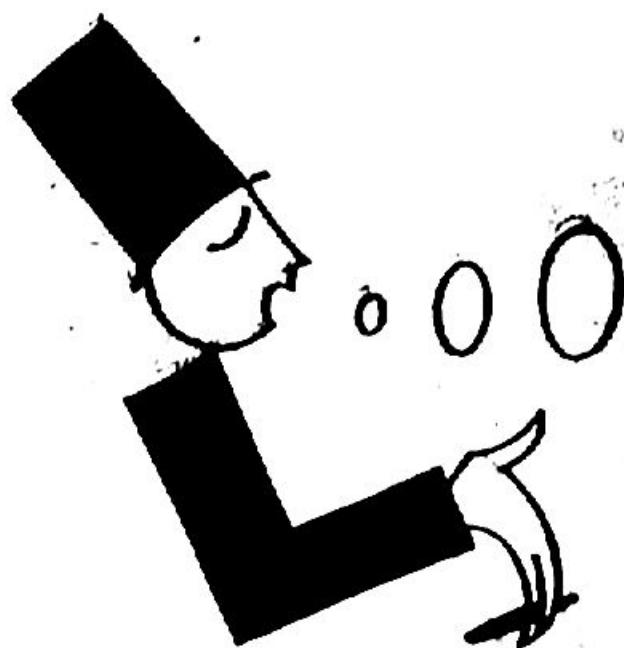
Pokrivaček se je dvignil, stopil k mizi in podpisal z le-pimi črkami: »Prejel, Avgust Pokrivaček Jurkovičev iz Srema«.

KAJ JE DRUŽINA.

»Ali veste, kaj je to dru-žina?«

»Ne.«

»No, veste, to je združitev oseb, ki absolutno skupaj ne »pašejo«.

Kako se pišejo aforizmi.

K. E. Karlo.

»Tako zamišljen v svoje de-lo!« sem vprašal svojega pri-jatelja pisatelja Prepisnikova. »Kaj pa pišeš? Jaz sem pa mi-sli, da poldeva skupaj v gle-dališču!«

»Saj bova tudi šla!« mi je odgovoril Prepisnikov. »Ali prej moram še napisati kakih dvanaest aforizmov!«

»Toda, ali ne vidiš, da ima-va samo še četr ure časa!«

»Še cel četr ure?!... O potem jih lahko napišem še dvajset!... Bodi tako prijazen in vzemi pero pa piši... Ti bom kar na-rekoval!... No, še to mi lahko pomagaš!... Vzemi tamle tistole knjigo, in odpr!«

»Na kateri strani?«

»Kjer je!«

Ubogal sem. »Stran 317.«

»No, sedaj pa malo čitaj!«

»Kratkost je duša dovtipa.«

»Stoj! Zelo dobro! Tu so kar trije aforizmi! Piši: »Dov-tipi in ženske obleke!... ne to ne gre. Trenotek!... aha... ga že imam! Čim daljši dovtip, tem krajši uspehi!«

»Ti!«

»Kaj?«

»Prosim te, ali je to afori-zem?«

»Pa še kak... naravnost izvr-sten! Listi se bodo kar trgali zanj! Ali, prosim te, nikar ne govoriči preveč, drugače ne bova končala! Sedaj pride dru-gi aforizem! Tega bova napra-vila o duši. Piši: »Duša marsi-katega človeka je podobna dovtipu!«

»V čem je podobna dovti-pu?«

»Ne vem, ampak na vsak na-čin lepo gre skupaj! Počakaj... trenutek, da malo pomislim... mhm... je podobna dovtipu... Živjo, jo že imam: »Ko je člo-vek pozna, se ji ne more več smejati!«

»Ali je to kaj duhovitega?«

»Ne pač pa aforizem! Piši, prosim: »Nič na svetu nima toliko neduhovitosti v sebi, kot duhovitost!«

»Sedaj manjka še tretji v tej zvezi!... Tretji?... Že zopet

imam enega: Zakon je »kaka«. Igrajo jo trije kot komule... No ali si gotov?

»Lepo te prosim, pove po pravici, ali si pijan, a se delaš neumnejšega kot resnice!«

»Zelo dobro, naravnost vrstno! Napiši še to: »Za umnega imajo ljudje mož je ali preneumen, ah pa pr-meten!«... Tako! Torej pride zopet na vrsto tista kost duše dovtipa! Veš! Poiskujva obrniti preg-ravno narobel... »kaka dovtip duše!«

»Neumnosti!«

»Prav praviš! No, pa na- vija kakega družega, saj va časa dovolj! Naprime-ko-le: »Vstrajnost je pris-ni kamen resnosti!«

»Ti, pa razumeš ti to?«

»No... razumem.«

V ga, kako si čuden. Ah m-da bo razumel urednik, a bravec!... Končno bo olve kot zelo globokomiselnost m-težko razumljivo! To je r-bene istočasno že zopet aforizem. Piši: »Neumnos globokoumnost sta si dvo- tako sta si podobni, da ju-sih še celo oče ne more r-čevati!«

»Ali bolehaš že dolgo na-bolezni?« sem ga vprašal.

»Odkar vem, da se pseudomodrosti tiskajo m-norirajo!... Koliko jih že-va?«

»Čakaj, da jih prestej Sedem jih je!«

»Mhm, to znese ravno s-najst dinarjev! Vidiš pa-se samo pet minut zamu-Da, da, moj dragi, živimo v stoletju elektrike!«

»Ali poiščem kako dr-stran?«

»Le...! ... Ali pa ne v-rajši kaj drugega! Naprime-odpri konverzacijski p-kon!«

»Že dobro! Ga že imam!«

»No, kaj je na tisti str-Beri nekotiko!«

»Kura... Kurje oko... ku-kolera...«

»Izvrstno! Kurje oko je vrstno!«

»Res, lep okus imaš! Na-k način si sploh upaš predst-lijati, da je mogoče napisati kuričega očesa aforizem?«

»Čisto enostavno. Posče-kak tertium comparation Kurje očesa so na nogah. K-tera stvar ima še noge raz-človeka?«

»Miza..., verz!... Ko prav-mo včas, da so šepavi!«

»Verz..., verz... Pri Preš-tilni zlogi so kurja očesa n-verzovih nogah!...«

»Kaj, za vraga, to je pa r-lepo povedano!«

Vidiš ta le tvoja kritika je
nov aforizem! Za po-
estetike ima še celo gr-
gotovo stopnjo lepote!
No, kaj praviš k temu?!

Oh nič, nič... samo mislim
mislim! ...
Izvrstno! Piši: »Najboljše
se niso pisale, temveč
Kako bi bili naši pisa-
razočarani, če bi znali bra-
teli svojih kritikov! ... Ko-
jih že imava?...«
Deset!«

No, torej še dva! Vzemiva
iz človeškega življenja
v vsaki zbirki aforizmov
biti vedno tudi kak o člo-
vem življenju ... Toliko ob-
tvo tudi lahko zahteva od
za svoj denar! ... Poglej
otoko pod črko »Z« ... Tam,
so pogovorili!

Za ... Zak ... Ze ... Zi ...
Življenje ... Tukaj je!
ljenje je sen ... Nimam ni-
ar drugega kot golo življe-
še to moram dati svojemu
lju ... Življenje je boj! ... Ni
lepšega življenja od študen-
skega! Zeleni je živ ...
Dosti, dostil ... Življenje je
... Kdo je to že rekel?!

Hiob!
Potem ni potreba nič spre-
njati! Kdo pa pozna Hioba!
da jaz hočem biti bolj mo-
en kot Hiob! Zato piši:
rt je mirovanje orožja!
In dedščina izgubljenega
ru!

Izvrstno, saj se boš še kaj
radil od mene!

Da, neumnosti se človek
lažje uči!

Piši torej: »Neumnost je
premetenejša učiteljica: ima
več učencev in so najpri-
d-
ši!«

Končano! Dvanajst jih je!
pridaš še kakega za name-
?

Ravnokar si ga povedal!
si: »Aforizmi so nameček

zmešnjavi človeškega duha!
... No tako! Sedaj pa še zalep-
ko ... napravi naslov na ured-
ništvo ... Tako! ... Še znamko
za deset para! In delo današ-
njega dne je končano!

Vzel je klobuk in površnik
in se napravil, da greva. Drznil
sem se ga še vprašati: »Kaj pa,
če bi ti ne sprejeli?«

On pa se je nasmejal: »Po-
tem pokličem za pričo kak ki-
tajski pregovor ali pa »lskre iz
del abesinskih filozofov Lutit«
in jih poneseš osebno k možu
... to se pravi k uredniku!

»Oh jaz naivnež! Mislim sem,
da mora imeti človek, ki piše
aforizme, zelo veliko življen-
skih izkušenj in mora poznati
zelo dobro človeško življenje!«

»Glej ga, se razume, da mo-
ra poznati dobro ljudi! Kako
pa bi si drugače drznil pisati
kaj takega za aforizme! ... Toda
pojdiva, je trideset na sedem,
mogoče dobiva še kak dober
sedež ...«

Od jutri naprej pričnem tu-
di jaz pisati aforizme!

Izvrstno.

»Ali morete kaj dati zoper zobobol, gospodična?«
»Da. Naslov mojega zobozdravnika.«

NA PLESU.

Dekle, ki je že parkrat ple-
salo z nekim tujcem in se ji ta
ni predstavil, vpraša istega, ko
jo zopet naprosi za ples: »O-
prostite, s kom mi je čast?«

On (pogleda malo začudeno,
končno izvleče uro iz žepa in
reče): »Osem in pol.«

ZDRAVILA IN POMOČKI.

»Moj zdravnik mi je ukazal,
da moram mnogo plavati, da
malo shujšam, ker sem pre-
debel.«

»Meni je pa zdravnik tudi
ukazal mnogo plavanja, pa da
se malo zdebelim, — presuh in
preslaboten sem.«

Obljuba.

Jaka je padel v vodo in bil v
smrtni nevarnosti. Imel je pa
vendar še toliko časa, da se je
z vso zbranostjo in vnemo ta-
ko-le zaobljubil:

»Reši me, o Marija! Če poj-
dem iz vode na suho, hočem
romati na Šmarno goro in na
Brezje in mgarati tudi na dalj-
ne sv. Višarje.«

No, in res se mu je posreči-
lo, da se je oprijel za grmo-
vje, ki se je sklanjalo nad vo-
do. Že je bil z eno nogo na su-
hem in je ves vesel rekel:

»A, kaj hočem hoditi na
božja pota, ko je vse tako dra-
gol Kar doma ostanem.«

Pa mu je tedaj spódrknilo
in znova se je znašel v vodi.
Ves prestrašen in z žalostjo v
sreču je dejal:

»O Marija, ti pa res ne po-
znaš nobeno šale.«

Zakaj? Zato.

Zakaj ne pridejo šmarske pupe
vsako nedeljo k večernicam?

Zato, ker plešejo »na Rešetinovem
skednju« »tango« in »alla mosca«.

Zakaj zahaja sežanski »p...« več-
krat v Orlek?

Zato, ker bi se rad ženil pri or-
liških frajlah, pa ima smolo, ker ga
nobena ne mara.

Zakaj sežanska občina ne popravi
svinjakov na živinskem trgu?

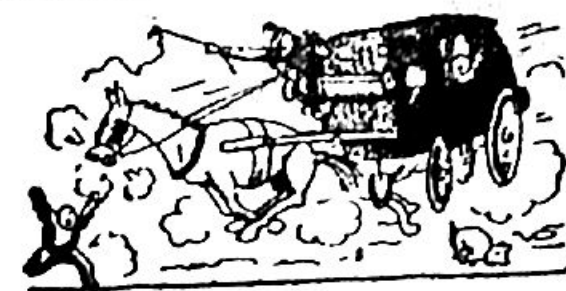
Zato, ker jih imalo v najemu
bratje »Hudoroviči«.

Zakaj imalo orliške frajle visoke
pete in kratka krila?

Zato, da lažje kažejo nežne nožice.

Zakaj so igralci »Adrije« podlegli
proti »Volgi?«

Zato, ker je član igralcev »Adrije«
znil v ledeni »Volgi«.

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

REŽISER: Kaj manjka?... Ali ne
diš: ob osemnajstih — osem-naj-stih...
je ob šestih, na plakatih pa je, da se
ne igra ob štirih popoldnel... In po-
m še pravi, kaj manjka! Preveč je,
revel!

LUKC: Da, preveč je po plesu še
rosta zabava, kaj ne, Stanel Prosta za-
ava na prostem zraku, v prosti noči...

REŽISER: Ah! Ah! Kaj bol (Gre-
a kulise, sluteč, da sta tam Boris in
Nada.)

V. PRIZOR.

(Pride Jože.)

JOŽE: Pa kaj res ne bo igre? Ves
govori, da je ne bol Kaj pa hudiča
ganjate?

BORIS (se včasih prikaže izza ku-
lis, z njim Nada in režiser.)

LUKC: Te strele kriče na nas dru-
ge, pa jo same najbolj lomijo! Zdaj so
dali v »Edinost«, da bo igra ob devetih.

JANEZ (ki ga je že prej prilekel
nazaj Danilo in sedi že na lestvi): Ne,
ob devetnajstih, to je ob sedmih!

DANILO: Ne ob osemnajstih!
LUKC: Ali te bom cabnil. (Dvigne
kladivo.)

JANEZ: ... da boš zvezde videll

DANILO: Da, ob osemnajstih!

LUKC: Ne ob osemnajstih, zdaj jih

boš videll

JOŽE: Če se boste tako kregali, pa

res ne boste nič naredili.

LUKC: Saj tudi ti ne, če boš tam

stall

REŽISER (pride izza kulis): No,

kaj si prišel tudi ti pomagat, Jože?

JOŽE: Pa saj ne vem, če bo kaj!

Saj ljudje nič ne vedo! Po trgu so vsi

plakati raztrgani, po sosednjih vaseh ni
nobenega. Bil sem ravnokar v Polju.

REŽISER: Kaj v Polju ni nobenega?

Komu sem ukazal, naj ga nese tja?

LUKC (se vstraši, da bi kmalu z
lestve padel.) Ah, strela, jaz sem ga po-

zabil. Saj sem rekel Stanetu, naj ga da

raje komu drugemu, ker sem vedel, da

bom pozabil. Pozabim vse, imam tako

bolezen, kaj hočete! Pa ni nič pomagalo.

Silil je in silil, da naj nesem jaz in jaz in

sedaj ima ... plakat je tam pri nas doma.

..... Danilo, pojdj k nam in reči naši ma-

teri, da ga imam v »vsakdanji« kapi pod

posteljo!...

REŽISER: Človek bi znorel!... Kaj

pa po trgu pravijo kaj ljudje?

JOŽE: Da ne bo igre; da ni dovo-
ljenja!

REŽISER: Veš kaj, poidi ti po trgu
in raznesi, da je dovoljenje in da bomo
igrali. (Ga peha proti dvoran.)

Zenitna, popudba.

Želim znanja z gospodom, ki bi imel razum vseh pripadajočih stvari, stalno zalogo pajkove masti in eno ali dve vezani knjigi o lepem vedenju. Po možnosti naj bi gospod ne zaostajal za moza na prvi hip prikupno zunanostjo. Velike važnosti je krstno ime, katero naj bi se skušalo prilagoditi mojemu milo zvenečemu imenu Ela.

Prednost imajo oni velesposobni gospodje, ki imajo čisto preteklost in so absolvirali Grasko, vsaj osem nadstropij visoko šolo in so po možnosti pri cestnem odboru. Ker bodo baš sedaj razpisane nagrade za novoporočence, ženitev ni izključena.

Cenjene dopise, najrajši s sliko, je poslati na uradništvu »Čukac«.

MED SOSEDI.

»In vaša soproga? — Kaj pravi vendar zdravnik?«

»Oh, moja žena je tako bolna, da sploh ni vredno več poklicati zdravnika.«

VREME.

»Franc, kako vreme je pa danes?«

»No, — prevroče za zimo, prehladno za poletje.«

Na sodniji.

Priprosta žena je klicana na sodnijo s svojim možem, da odgovarja radi nekega dolga, ki ga je napravila pri oglarju.

Žena pride sama, — prizna dolg 54 lir, ne gre se za drugo, kot da se sklone pogoje za plačevanje; žena odgovarja na sodnikova vprašanja glasno in resno:

»Torej, ženica, kako boste poravnala ta dolg?«

»Da, ali mnogo ne morem dati.«

»Ali vi ste tudi poročeni; saj ste zakonska žena gosp. Divoksa?«

»Da gotovo, ali ogle je sedaj jako slabo postalo.«

»Kaj ste delali pred poroko?«

»Bila sem samica.«

»Pač gotovo. — Pa vaš mož, koliko zasluži na mesec?«

»On ne more ničesar odstopiti.«

»Kak poklic ima?«

»Bolan je.«

»Pa kadar je zdrav?«

»Nima dela.«

»Ali dobra ženica, vi me ne razumete, — vprašam vas, s čem se bavi vaš soprog, — kako rokodelstvo ima.«

»Da, išče dela.«

»In vi?«

»Čukam, da ga dobijo Stjer.«

Dobro.

»Ali mi lahko posodite 10 Lahrko če bi hotela.«
»Ali misliš, da ti jih ne vrni?«
»Hotela bi jih ne vrni, jih lahko dobila.«

Nova uganka

Postavite črke: a, c, g, m, o, r, t tako v prazne kke, da vodoravno in navpično izrazite neko mesto v Ju Benetiji, potem krstno pobožnika, vzvišeno osel zemeljsko ploščino.

Kdor pravilno reši uganko in pošlje v kvarti znak L. 4. — (Jugoslavlani Dni) dobi franko na dom 50 tiskanih posetnic. Seveda ra v pismu natančno naprimek in ime. Povrh njegovo ime objavljeno v številki.

Kako si je Mici Kovačeva izmislila luksurično potovanje na plečih svojega zaročenca.

JOŽE (se ga otresa.) Pa kaj naj dam pred celivjo oznaniti?! Je prekasno. Maša je že minula!

REŽISER: Veš kaj... dai reci otrokom, naj gredo po hišah, naj kriče po trgu... reci, da bodo šli potem zastonj k veselici... Čukaj!... Ah ne, hiti, hiti! Mi napravimo že medtem nove plakate, kar na navaden papir. (Ga še vedno peha proti zavesti ter ga v razburjenosti suhe nekoliko preveč, da na robu prav pošteno zaniha in pade v dvorano.)

LUKC (se obenem zaniha na stojalu, da ga komaj ujame Janez, ki stoji na drugi lestvi.) Kaj se je ubil?

REŽISER: Oh kaj bo?! Kaj bo! Igre še ne znajo! Vsek dela na svojo roko. Saj ni mogoče delati s takimi ljudmi! Za kulisanje se ženijo, pred kulisami se prepirajo in jaz se — jezim. (Začne ploskati z rokami.) Vsi ven! Na oder! Oj! Ven! Ven!

IGRALCI (se zbirajo, Lukc leze po

lestvi navzdol z neznansko hitričo in se pri zadnjem klinu spodtakne, da se prevrže z vsemi štirimi naprej ravno pred režiserja in se vdari pošteno v brado, ki mu zakrvavi). Pardon!

LUKC (se pobere): Oh! Oh! Kaj bo pa zdaj? Kako mi bo pa stala brada, ko mi teče kri? Jaz odpovem, jaz odpovem, da boste vedeli, zakaj tako norite. Zdaj moram splezati navzgor, zdaj navzdol, kot pajac!

BORIS: Ne boš tako hitro umrl, ne! Bom prej jaz od lakote, kaj ne gospodična...

REŽISER (da se vse strese): Muri!

BORIS: Akrabolt, kakšna jeza!

REŽISER: Torej sedaj ponovimo še enkrat ono dejanje, ki nam gro najslabše, tisto o vajencu Matiji in mojstrovih hčeri Anici. Torej vsi za kulise, ti Boris sem, vi gospodična Nadica pa na ono stran, da boste bolj pripravljena, gospodična Fani pa ondi!

VSI (gredo za kulise).

REŽISER: Torej začnimo: ena, dva, tri... Karlo pride od tam... Anica pa tam! Ena, dve...

LUKC (na stran): Pa kaj mislijo, bo Karlo tako daleč šlišaj?

REŽISER: ...Tri! (Anica se priže, Karlo pa noče biti). No Karlo, naprej! Karlo! Karlo!... (Gre ves razkacen k vrtolu, odkoder bi moral priti Karlo, ji silo odpre in povleče za roko Boris Nadico. Ves presenečen plan režiser korak nazaj in zavpije, da se vse stre.) Kje je Karlo? Ali ni Karlota?

BORIS (se ozre): Mhm! Karlo? Karlo je šel Karlo? Jaz ga nisem videl, kam je šel.

REŽISER: Kaj, ti ga nisi videl? Saj vem, da ga nisi videl. Kadar se gleda...

LUKC (na stran): ... se vidi!

REŽISER (nadaljuje): ... tako le stvarco se pač ne vidi, kam je šel Karlo (Dolje.)

Hruške.

Prijazna je vas, taka, kot obena druga, 500 sežnjev okrog. Loška dekleta slovi, zavoljo svoje lepote širom skih mej. Na eni strani tja do temnega torinskega hriba in drugi pa noter, daleč, do

Mensa, prav do pisanega polja umaj vasi. Pa naj še kdo reče, da se ne postavijo »vačani«, kot jih imenujejo okolici. No, je pa Loška tudi bogata po svojih dogodkih. Naj vam tu povem enega izmed stoterih, morda še zanimivejših. Začel ne bom kot je v navadi, n. pr. Golnce se je blizalo — ali, juranja zarja je vsa zarudela kot plaha devica — ne, začel bom takole:

Stari Prše je prekljast in koščen, kot je bil, ležal na stari postelji pred hlevom in molil vse štiri v ljubi božji večer. Ni mu bilo prijetno, kajti vajen je bil svoje sobe in seveda se razume, tudi svoje boljše polovice. Pa je zato ležal ta večer pred hlevom, ker je tam stala rodovitna hruška, obložena s sladkim sadjem. In to hruško so redno vsako noč obiskovali vaški fantje in na nji poskušali trdnost svojih hlač in odpornost njenih vej. To pa Prsetu pod nobenim pogojem ni bilo všeč in sedaj je napravil, kar je nameraval že dolgo. Počaka! Bo pred hlevom klete fantaline da jim, ko pridejo vasovat, pokazal svoje pesti.

Pa so bili fantje bolj zviti kot je bil on, kajti ta večer jih kar ni hotelo biti. Prše je napovedal spancu neizprosno boj, ker ga je ta hotel na vsak način premagati. In kot skaba vojska je doživel oziroma doživel Prše ta večer strahovit poraz. Kmalu se je tam od hleva razlegalo gromovito smrčanje, tako, da bi človek mislil, to prihaja od Kraljeve žage, pa ne tega, bilo je to znamenje, da spi starec kot bi ga kdo pobil.

Čez nekaj časa je bilo v svitu lune oraziti temne postave, blizajoče se vedno bolj proti Prsetovemu ležišču. Par šepetov, par miglajev in sklenjena

je bila usora spečega junaka. Prijeli so fantje posteljo in odriniti z njo proti Pešati (Pešata je precej velik polok, ki teče skozi vas). Prše je spal in sanjal bogsigavedi kaj ter seveda ni čutil ne videl in ne slišal ko so fantje postavili posteljo z njim vred tam pri Pleterju v vodo. Bilo je fantov iz roj vasi, kot Klobasarijev, Stihov in sam ne vem še kateri, vsi ti so napeto čakali nadaljnje komedije. Morda si že mislite, kaj se je potem zgodilo, morda tudi ne, vsekakor, povem vam še naprej. Fantje so se poskrili med grmovjem in eden izmed njih je pomajal vitko jelšo, da je njeno listje močno zašumelo. Med tem je drugi zaklical:

»Hej, oče, oče Pršetov, hruške vam tresejo!« Bilo je dovolj, kot bi trenil je bil Prše pokonci in planil je s sveto jezo v srecu v hladno vodo...

Ni se precej zavedel in hotel je še planiti nad klete fantine, ki tresejo njegovo hruško, pa je strbunknil v vsi svoji dolžini v vodo in tedaj je prišel k sebi.

Kaj vam bi pravil dalje, lahko si mislite, da je bil premočen do kosti, in da so se mu fantini zamerili v dno njegove duše. Razume se, da odslej ni več stražil hruške in je pustil na miru razborite vaške navihance ter je bil na tistem hvaležen Bogu, da ga ni odnesla divja Pesata.

Prekratko krilo.

Polica: »Izgubil si se, mali? Pa zakaj se nisi držal mame za krilo?«

Otrok: »Saj — je nisem — mo — gel —.«

TEŽAVE.

»In vi mi hočete sedaj zopet povišati najemnino za moje borno stanovanje v pritličju?«

»Ali, gospod, vi pozabljate pač, da sem pustil napraviti v hiši dvigalo.«

MALI JANKO.

Naša soseda, hčerka slavnega ministra, je hranila v svojem salonu mramornato doprsno soho svojega očeta. Nekega dne pelje v sobo mamelega Jankota in mu pokaže

kip z besedami: »Glej, Janko, to je bil moj oče.«

Janko gleda nekoliko časa soho, zmaje z glavo in reče:

»Kako smešno! Pa kaj ni imel tvoj oče trebuha in nog?!«

IZ SODNIJE.

Iz zagovornikovega govora: ... »Da, gospoda moja, moj klient je poleg tega še tako gluhonem, da svojo vest le z veliko težavo sliši!«

Proti mrazu.

»Kaj vi naredite proti mrazu?«
»Nič. Ja z sem pisatelj in k. črčkan na hrušati, mi je vselij toplo.«

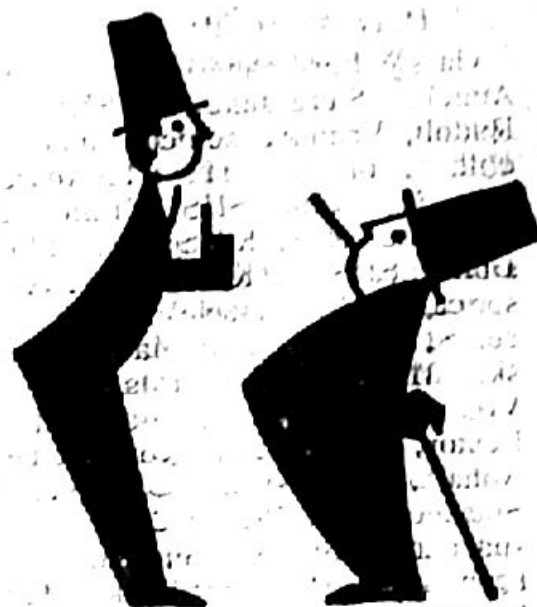
IZJAVLJAMO

da se dopis v št. 51. našega lista pod pravijo iz Vrha ne nanaša na Vrh pri Kanalu, toliko, da ne bo nepotrebnih sumničenj in napačnih mnenj.

TOŽBA VOJASKEGA SLUGA.

Moj gospodar je tako strog, vse mora stati »haptak« pred njim, celo črevlji pod posteljo morajo biti »haptak«.

LJUDSKO GLEDIŠČE — TRGOVSKI DOM.

Božič je tu... Hočes li Božič dostojno proslaviti? Hočes nuditi sebi i svojim malim dostojne božične zabave? Hočes, da i v tvojo dušo prodre ona otroška sreča, blagi mir — božični mir? Tedaj poseti na Štefanovo in dan potem Trg. dom, kjer se uprizarja mladinska štiridejanka »POGUMNI KROJACEK«. Tam se umiriš in osrečiš ob pogledu na ljubke prizore, ki se odigravajo na odru ter te popeljejo v deželo sanj, deželo bajk in lahko ti bo pri srecu. Ne pozabi pa predvsem na svoje malčke. I oni si žele zabave, i oni si žele pravljice... zato pa: Pustite male... v Trgovski dom priti.

Igra se na Štefanovo ob 21. in dan potem ob 16. uri. Preskrbljeno je z lenimi kostumi. Sodeluje naš vrli mandolinistični krožek. Pridite vsi, ki ste dobre volje...

Škoda.

„Čakaj. Vrnem ti deset lir, ki si mi jili posodil zadnjič.“
 „Za sem bil pozabil nanje.“
 „Zakaj mi tega nisi povedal preje?“

Rešena uganka.

Eno kosilo za možkega stane 6 lir, za 3 možke in 18 lir;
 eno kosilo za žensko stane 4 lire, za 5 žensk 20 lir;
 eno kosilo za otroka stane 1 liro, za 22 otrok 22 lir.
 Skupaj 30 oseb potroši za obed 60 lir.

Prav so rešili:

Garsič Ferdinand, Postojna; Kodrič Angelj, Sava-Jesenice, SHS; Cotic Rudolf, Vrhnika, SHS; Sambolec Rudolf, Ljubljana, SHS; Blaškovič Marino, Mojstrana, SHS; Kramar Joško, Domžale, SHS; Kranjc G., Slov. Bistrica, SHS; Tigele Miroslav, Majšperk, SHS; Smolej Mavricil, Jesenice, SHS; Hrovat Jožef, Log-Cezšoski; Miklavc Ivan, Postojna; Lulik Viktor, Ajdovščina; Krofi Stanko, Sv. Lenart, SHS; Križnič Cvetko, Deskle; Milajlovič Dušica, Čakovec, SHS; Smrdel Ivana, Nadanjeselo 38; Gaspari Zof, Stanjel; Simonič Zdravka, Ljubljana, SHS; Straunik Hadoška, Ljubljana, SHS; Tavčar Vladimir, Sežana; Cesnik Franc, Selce; Jaršin Franc, Primskovo, SHS; Vodušek Rudolf, Oolnik-Križo, SHS; Uršič Iv., Zagreb, SHS; Sešek Jernel, Ljubljana, SHS; Rovar Franc, Trst; Zejn Ana, Trst; Pahor Stano, Soyodnje; Kapun Lidija, Prosek; Vascon Gino, Trst; Drnovšek Al., Deskle; Brojan Ivan, Mojstrana, SHS; Kožuh Angela, Trst; Ivančič Franc, Kobarid; Černe Dušan, Vogersko; Plesničar Stefanija, Cepovan; Pečar Avguštin, Katičara; Bilek Gizela, Opatija; Bizjak Ludvik, Trst; Sircelj Jožef, Dol Zemono; Melinc Ivan, Kamno; Miklavčič Anton, Postojna; Černe Anton, Postojna; Kisel Milka, Zidani most, SHS; Plesničar Zdenka, Trst; Jesih Kornelija, Ljubljana, SHS; Brandolin Ivan, Trst; Seliškar Drago, Rožna dolina, Vič, SHS; Stalcer Mimi, Maribor; Likar Valč, Vojsko; Imperl Pavel, Šmarje, SHS; Sepin Angela, Trst; Grobot Henrik, Duplica, SHS; Albin Sinkovec, Vič pri Ljubljani; Zihel Alojzij, Gederovci-Ravhovec; Ternovec Jak., Trst, Scala Santa; Zelenc Rozalija, Sp. Idrija; Božič Evgen, Torino; Aver Franc, Jesenice; Mohorič Ignacij, Ledine.

Pisma.

IZ MILANA.

Slovenski fantje, ki služijo pri 68 pešpolku v Milanu, voščimo vesele Božične praznike in srečno novo leto in obenem pošljamo tople pozdrave svojim znancem, staršem, bratom, sestram, dekletom, ki so že pozabile na nas, posebno pa letniku 1906, ki ga prav težko pričakujemo, da bo prišel nam pomagat. Saj ako bi oni vedeli, kako je dobra vojaška pašta, bi nas že prišli obiskat.

Podpisani: Tomažič Anton iz Rakitnika; Poljanc Matevž iz Idrije; Ivan Abram iz Dan pri Divači; Jožef Hrovatin iz Mereč; Alojzij Gorjup iz Sv. Lucije (ki zmlrom z gaveto čaka pri kuhinji); Alojzij Pahor iz Temnice; Anton Vitez iz Snadol; Anton Jereb iz Spodnje Idrije; Cerkvenik Adolf iz Gradišča; Frank Alojz iz Cel; Ivan Zadel iz Juršč; Franc Ludvik iz Bače; Ivan Candek iz Janežvega Brda; Alojz Dekleva iz Ilirske Bistrice; Peter Mankič iz Kala (ki je zmiraj razbit od njegove tele Mule); Stendlar Martin iz Nemškega Rula; Ivan Milavec iz Knežaka.

IZ MODENE.

Mi fantje vojaki, kornjaki, pošljamo zadnje pozdrave iz starega leta. Dragi Čukec naš, ti se večkrat lamentaš, kako težko dandanes je. Mi ti vse potrđamo, ker sami vse izkušamo, je res težko dandanes zadovoljen biti, ker časi jeli so res slabi biti. Mi vsi smo dobro izučeni, vsi zdravi, krepki in zrejeni. Le eno težko pričakujemo, da kmalu prišla bi pomlad, ter nam prinesla novi cvet in sad. Da bi fantje sem prišli, ki so sem namenjeni, da nas vsega rešijo, sebe pa v težek jarem vprežejo. Približal se bo pustni čas in zadnjič lušno bo za nas. Da fantje za pust še bodele doma noreli, po pustu pa vas drugi za pusta bodo imeli. Nam pomlad se približuje, z upi najboljšimi, z nadami in željami jo pričakujemo, ter druge sklepe kujemo.

Pozdravimo vse očete, matere, brate, sestre, prijatelje in znance, sorodnike in dobrotnike. Pozdravimo tudi naša nepozabljena dekleta ter kličemo: Bog jih živi še mnoga leta. To jim kličemo fantje še zadnje dneve starega leta. Pozdravimo Čuka ter Sovo in celo Gorico, Bog daj, da bi k letu imeli odjemalcev več magari polovico.

Pozdravljamo še enkrat tudi naša draga dekleta. Bog jih živi še mnoga leta. Pošljamo vam tu svoja imena, da boste videli, da še nismo izumrli, da še živimo. Hajna Franc, Zalog pri Postojni; Brelih Franc, Reka; Humar Ivan, Sempas; Gombač Franc, Naklo;

Millč Alojz, Skopo; Markovič Ivan, Laže; Misloj Ivan, Vipava; Marcolo Anton, Breginj; Peric Jože, Gorica; Mohorčič Jože, Naklo; Matelič Ludvik, Livek; Marega Franc, Gorica; Leban Andrej, Stanovišče; Božič Kobal, Purlan, Kovačič, Lipanje; Kariš, Gorica; Inamo Jožef, Plače.

IZ MONZE.

Podpisani slovenski fantje letnika 1904, ki služimo na monški planoti, pošljamo lepe pozdrave in ob enem voščimo vesele božične praznike, staršem, bratom, sestram in prijateljem ter prijateljicam in našemu dragemu Čuku. — Trošt Janez, Sv. Lucija; Kenda Franc, Sv. Lucija; Černač Anton, Prestranek pri Cermelicali; Lumbar Franc, Slavne; Marlinšek Andrej, Bolsora pri Razdrtem.

Ciniburkova knjigarna

v Idriji.

sprejema naročnino za vse časopise, revije, muzikalije, i. t. d. tu in inozemske.

NINI IZ VOJŠČICE.

Pozdravljam vse svoje znance in prijatelje, posebno pa svojo družino in starše, voščim srečne božične praznike in srečno novo leto iz Buena Airesa v Južni Ameriki.

IZ DARRAGUEIRA

pošljamo pozdrave in voščimo srečno novo leto slovenski možle in mladeniči iz Južne Amerike in sicer iz Argentinije, staršem, bratom, ženam in sestram, mladeničem in dekletam, enako Čuku na palci, ter želimo, da bi nas prišel, kaj več obiskat, čez široko morje v daljni svet. — Franc Valič iz Dobravelj; V. Pikči, Jožef Cigoj iz Malih Zabelj; Andrej Rijavec, Franc Rijavec iz Kamenje; Jožef Vižintin, Franc Rojc iz Zalošč; Franc Pelicon in Jožef Cotic z Dornberga; Vencel Živec iz Vitovlje.

IZ PODBRŠKIH KRAJEV.

Čuk na palci ugank ve dosti, več že, kakor dni je v post ali te pa še ne vé, kakšne fantom se godé. Micka, Ančka brž za mizo v papirje se spusté, in nam pismo tako spravjo, da nam fantom je gorje. Kaj naj mi sedaj storimo, vse nam zmečejo v oči, tud ta Nježa stara slva več nobene ne molči.

Povemo vam še ta slučaj, kako nam bilo je nekdanj, korajžni bili smo, veseli, krog sebe vsega smo imeli, nam dale ženske so po glavi, z lahkoto to se vse popravi, pri miru babe se pusti, ako zdaj pravi naša kri. Ker pisma taka smo sprejeli, da ženskam mi smo vse verjeli, to je bilo majhen čas, kar že navada je pri nas, ako si fant prav kmalu zbere, pa brž nazaj se mu podere potem prepevat gre v log, er biva mali premški Bog.

SLOVENC V FRANCJI.

Iz Kreuzvalda Crotx. Slov. društvo Sv. Barbare. — V imenu društva pošljamo srčne bratske pozdrave vsem bratom in sestram in voščimo vesele božične praznike in srečno novo leto. — Ivan Plander, Viktor, Daksobler Martin, Meses Stojan, Tavčar Andrej, Jakob Franciška, Razpet Franc in Ivan, zole Ivan in vsi tovariši naše m. Prosimo Vas za slov. knjige.

IZ ROSARIO.

Mi samo tu govorimo, če prav ne vemo resnice, če ta list bo šel v Gorico. Naj Čuk raznese bralcem, gospodi, starim in igralcem pozdrave v Trst, Ljubljano, da za dekleta srce damo. Mi smo se zbrali, da jagnje bi zaklali. Zato smo šli čez morje, da vidimo lepe dolarje.

POZDRAV IZ JUŽNE AMERIKE

Purič Peter iz Škednja; Rom Sancin iz Škednja; Reiner Milan Stjaka pri Sežani; Gorjan Aleksander iz Opatjegasela; Marušič Albin iz Opatjegasela; Franc Daneu Opčin; Franc Marušič iz Lukov; Karlo Perec iz Opatjegasela.

Pismo iz Buenos Airesa.

Dragi Čukec! Gotovo si misliš, in Tvoji cenj, čitatelj, da ni Slovec tukaj, ker se tako malo oglasi. Pa povedati Ti moram, da s in nas je še precejšnje število. Pa samo, da smo, ampak tudi naprejšmo, včasih pa tudi kakšno zapremo tako, da bi jo strokovnjaki te preštudirali, kakšnega jezika je. Da tako nismo mi krivi, ker pojemo duhu strica alkohola. Dalje imamo svojo slovensko gostino, ki nas dr in spominja na našo solnčno Gorico, ker nosi ime »Restaurant al Castel Gorizia«. V znak hvalečnosti jo t prav prično obiskujemo v petek svetek. Marsikateri se pokrepča

Vzrok.

•Kam pa greš? Saj si ravno prišel.
 •Oprostite, se pozabil denar doma.
 •Ti posodimo.
 •Ključ sem hotel reči.
 •Spiš pri meni če hočeš.
 •Ž-ž-e-na je doma ostala, je jeclja, mož in šel skozi vrata.

mnogim se pripeti, da vdobijo o-
vsko pamet in telečje noge. Pa naj
je kakor hoče, smo vendar ponos-
nato, imamo tudi društvo rokobor-
ci, ki pa včasih pozabijo na pravila
in jih vse, kar jim pride pod roko.
Pravilo v Idrijskem pri Kobaridu,
da nekemu fantu oteka njegovo vo-
liko srce zato, ker je letos takšen
mraz, zavetja pa ni nobenega. Punce,
bodite usmiljene. Kdor je usmiljenega
srca, bo tudi usmiljen enkrat dose-
gel.

Pravilo, da društvo v Šmarjah pri
Štanjelu so že celo leto in ko se je
zdravilo, ga je župan spel potisnil
pod odejo, kajti on ne mara, da bi se
ljudje preveč trudili s petjem, igro in
plesom. Tako spi društvo spanje kra-
lija Matjaža in ni več upanja da se
zdravi.

Pravilo, da so stariši iz Šmarj pri
Štanjelu letos tako utrdili svoje otro-
ke proti mrazu, da niti v šoli ni po-
treba več razbiti drv.

Pravilo, da čutila P. in I. iz ljub-
ljanske obrtne šole, takšno pomanj-
kanje kavalirjev, da jima je v naj-
večjo slast koketirati z ljubko čno-
laso Štefko.

Pravilo v Ljubljani, da je tam tako
hud mraz, da ptiči še na gorkem,
celo pod odejani zmrznejo.

Pravilo v Jaršah pri Domžalah,
da bo šla onkava P., precej, ko ab-
solvira Obrtno šolo, na Črnuče,
kjer bo Črnučane učila olike. Čuk
je na lastne oči videl, ko si je v
to svrhu kupovala nove zobe in
kujžlico »kaj se ne spodobi«; tudi je
Čuk zvedel, da se je še izvrstno pri-
učila nemščine; v enem tednu je
znala že na pamet sladke besede:
»O, du Johani, main Aulienksel, ma-
in Herzpinki!«

Pravilo na Črnučah, da J. vedno
in povsod kaže svojo novo kupljeno
svetilko. Čuk je mišljala, da gospo-
dična zato kaže svojo lanterno in z
njo sveti po dnevi in po noči, ker bi
rada istaknila kje kakšnega kava-
lierja za »ležke, samske, dolgočasne
ure«.

Pravilo v Domžalah, da je I. več-
ra dobila prve zobe. Čuk se temu
zelo čudi, ker je to veledično gos-
podično že večkrat videl, ko je
obračala svoje krasne lajčaste oči
za fanti. Saj otroci po navadi niso
dovzetni za takšne stvari.

Pravilo, da je bilo v Mariboru v
nedeljo 20. decembra več prostih
zborovani, kar pa ni nič navadnega,
kajti, kadar pride kakl novi minister
na prestol, gotovo se vršijo kmalu
potem protestna zborovanja.

Pravilo, da na Dunaju znajo bolje
farbat, kakor v Mariboru. Dunajski
trgovci s sadjem dobijo namreč po-
maranče iz Italije in sicer iz Gorice
in jih potem ponudijo mariborskim
trgovcem in pri tem pa trdijo, da so
pomaranče iz Kanade in da so mno-
go boljše nego italijanske. Maribor-
ski trgovci pa se res dajo nafarbat
in naročijo pomaranče iz Dunaja
namesto iz Gorice.

Pravilo, da so si mariborski klo-
basarji zamažili ušesa z bato in jih
obvezali z debelo volno — toda ne
radi mraza, temveč zato, da nič ne
slišijo ker ljudstvo vplie venomer:
Meso je cenele, vse je cenele, zakaj
so pa klobase še vedno tako drage?

Pravilo, da so bili mariborski
stražniki o priliki bivanja ministra
Radiča toliko časa v neopretni
službi da jim je brada zrastle.

Pravilo, da »Cillier Zeitung« ob-
javlja vedno prazna stanovanja da
neodi tistim, ki jih iščejo, da na Mar-
burger Zeitung tega storiti ne sme,
ker se neki uradnik v stanovanjskem
uradu boji, da ga ne bi stranke pre-
več nadlegovale.

Pravilo, da nameravajo Podbrčani
opraviiti na Silvestrov večer kras-
no igro »Dan sodbe«. Ker se obeta

Pravilo.

Pravilo, da so se volki raztepli tu-
po vsej vipavski dolini, v nede-
lni pondeljek so jih videli na
nem, Planini, v Tevčah, Šmarjah,
Križu, Stomažu, v Dobravljah pa
celo trumo. Tu sta šla dva celo
stroho in eden jo je mahnil narav-
no v Verčonovo gostilno. Pravilo
da li volki niso bogvekakoli stra-
ni divji, ampak holi domačega
mena in da le mesar Hrobat raz-
saril več živali ko vsi volki sku-

Pravilo, da Vrhpoliske klepetulje
aljujejo svoje seje, radi onega do-
»Nekdaj in sedaj v Vrhpolju«,
erega je »Kuck« objavil v zadnji
ilki. Sporočilo sejnega sklepa se
je priključno z prihodno sejo ob-
lo v prihodnji številki.

Pravilo v Ajdovščini zadnje čase,
kadar mačke ni doma, plešejo miši
mil volil.

Pravilo, da nimaio Ajdovci nika-
skrbti, ampak samo preglavice.
Pravilo na tudi, da raiši imeti devet
bi kakor eno samo preglavico,
ti tisti, ki jim hodijo po glavil av-
obili in garaže.

Pravilo, da ajdovski otroci še ne
do dobro rimljanskega pozdrava in
da se je med pozdravljanjem celo
zahil in se zelo nespodobno dotak-
z rokavom svojega nosu. Nato so
otroci prekinili rimljansko po-
zdravljanje in se se učili, kako se člo-
k spodobno usekne.

Pravilo, da so videli ljudje na Go-
in Felzin v nedeljo ko so šli
maše, veliko število Volkov. Stro-
jih niso smeli, ker bi prav go-
zadeli ljudi. Sicer pa tudi volki
storili nikomur nič žalega in se
tam nihče ne boji. Samo žene in
ci so pred njimi nekoliko v
phu.

Pravilo, da so bili Kožanski tr-
ci P. V. in Z. hudi sovražniki
ker niso zastave krstili, takrat so
bodali roke za prijateljstvo.

Pravilo v Sesljanu, da le žel en
pis za Čuka v koč, ker je bil ose-
imen ne priobčujemo, vsaj celih

Pravilo v Sesljanu, da društvo pri-
siaino veselico; igrali bodo sa-
lepi in mladi.

Pravilo, da v Domžalah na tržni
da zelo dobro stojijo prodajalke, ka-
tere imajo na prodaj jalca, toda cena
je dva dinarja pideset para za ko-
mad, ko pa zagledajo orožnika na
cesti; vse z lajci vredi skrijejo.

Pravilo v Idrijskem pri Kobaridu,
da nekemu fantu oteka njegovo vo-
liko srce zato, ker je letos takšen
mraz, zavetja pa ni nobenega. Punce,
bodite usmiljene. Kdor je usmiljenega
srca, bo tudi usmiljen enkrat dose-
gel.

Pravilo, da društvo v Šmarjah pri
Štanjelu so že celo leto in ko se je
zdravilo, ga je župan spel potisnil
pod odejo, kajti on ne mara, da bi se
ljudje preveč trudili s petjem, igro in
plesom. Tako spi društvo spanje kra-
lija Matjaža in ni več upanja da se
zdravi.

Pravilo, da so stariši iz Šmarj pri
Štanjelu letos tako utrdili svoje otro-
ke proti mrazu, da niti v šoli ni po-
treba več razbiti drv.

Pravilo, da čutila P. in I. iz ljub-
ljanske obrtne šole, takšno pomanj-
kanje kavalirjev, da jima je v naj-
večjo slast koketirati z ljubko čno-
laso Štefko.

Pravilo v Ljubljani, da je tam tako
hud mraz, da ptiči še na gorkem,
celo pod odejani zmrznejo.

Pravilo v Jaršah pri Domžalah,
da bo šla onkava P., precej, ko ab-
solvira Obrtno šolo, na Črnuče,
kjer bo Črnučane učila olike. Čuk
je na lastne oči videl, ko si je v
to svrhu kupovala nove zobe in
kujžlico »kaj se ne spodobi«; tudi je
Čuk zvedel, da se je še izvrstno pri-
učila nemščine; v enem tednu je
znala že na pamet sladke besede:
»O, du Johani, main Aulienksel, ma-
in Herzpinki!«

Pravilo na Črnučah, da J. vedno
in povsod kaže svojo novo kupljeno
svetilko. Čuk je mišljala, da gospo-
dična zato kaže svojo lanterno in z
njo sveti po dnevi in po noči, ker bi
rada istaknila kje kakšnega kava-
lierja za »ležke, samske, dolgočasne
ure«.

Pravilo v Domžalah, da je I. več-
ra dobila prve zobe. Čuk se temu
zelo čudi, ker je to veledično gos-
podično že večkrat videl, ko je
obračala svoje krasne lajčaste oči
za fanti. Saj otroci po navadi niso
dovzetni za takšne stvari.

Pravilo, da je bilo v Mariboru v
nedeljo 20. decembra več prostih
zborovani, kar pa ni nič navadnega,
kajti, kadar pride kakl novi minister
na prestol, gotovo se vršijo kmalu
potem protestna zborovanja.

Pravilo, da na Dunaju znajo bolje
farbat, kakor v Mariboru. Dunajski
trgovci s sadjem dobijo namreč po-
maranče iz Italije in sicer iz Gorice
in jih potem ponudijo mariborskim
trgovcem in pri tem pa trdijo, da so
pomaranče iz Kanade in da so mno-
go boljše nego italijanske. Maribor-
ski trgovci pa se res dajo nafarbat
in naročijo pomaranče iz Dunaja
namesto iz Gorice.

Pravilo, da so si mariborski klo-
basarji zamažili ušesa z bato in jih
obvezali z debelo volno — toda ne
radi mraza, temveč zato, da nič ne
slišijo ker ljudstvo vplie venomer:
Meso je cenele, vse je cenele, zakaj
so pa klobase še vedno tako drage?

Pravilo, da so bili mariborski
stražniki o priliki bivanja ministra
Radiča toliko časa v neopretni
službi da jim je brada zrastle.

Pravilo, da »Cillier Zeitung« ob-
javlja vedno prazna stanovanja da
neodi tistim, ki jih iščejo, da na Mar-
burger Zeitung tega storiti ne sme,
ker se neki uradnik v stanovanjskem
uradu boji, da ga ne bi stranke pre-
več nadlegovale.

Pravilo, da nameravajo Podbrčani
opraviiti na Silvestrov večer kras-
no igro »Dan sodbe«. Ker se obeta

veliko zabavo in smehu, nikar ne za-
mudite. Spored bo sledeči:

1. Igra v treh dejanjih.
2. Prodaja deklet.
3. Šaljiva pošta in prosta zabava.

Pravilo v Podlaski, da je šel sever
na rusko.

Pravilo v Batah, da je draududnom
poil »dudlzak« in kar naenkrat vse
mo je bilo.

Pravilo v Batah, da
punca hoče posnemati Čuka,
al' nje glava znotraj je glupa.
Zmaj rdeča včasih kot rak,
po noči se sveti kakor spak.
To pomeni le to, da Čukov glas,
ni le za kratek čas.
Največkrat se zgodi,
to zvižg njegov v uho skeli.

Pravilo, da sta compare Glig in bo-
tra Nadalka zletela v koč. Naj tam
počenjata, kar hočeta.

Pravilo v Stranah pri Razdrtem,
da bi bile pevke skoraj prišle v
Čuka.

Pravilo, da Cerovske pevke hodi-
jo ob nedeljah na zrak proti Štever-
tani. Zakaj, ve Čuk na palci, a ne
nové.

Pravilo v Selcah, da so tam taki
bijančki, ki komaj čakajo, da zjutraj
vostilne odpro, da se ga nažrejo. Pa
drugič še več, če to ne pomaga.

Pravilo v Smihelu pri Hrenovcih,
da so fantje in dekleta precej žalost-
ni, ko je advent. Čuk jih pa posluša
kako se pogovarjajo, kaj bodo začeli
na sveti večer in na Sv. Štefan. Pra-
vilo, da se kar boljijo, ker bo malo li-
ric v žepu. Čuk bo vseeno v gostilni,
bo imel še za en liter črnega.

Pravilo, da se je ustanovila družba
za izdelovanje pivnikov, katerih se
bodo posluževala vsa naša športna
društva pri sušenju igrišč v deževnih
vremenih. Imenovana družba se misli
nastaniti pred trgovino gosp. Fabiča
pri Sv. Jakobu, na branl pa bode naj-
brže v gostilni Bonazza. Kakor se
sliši, je tudi predsednik »Adrije«, ki
razpolaga s precejšnjim kapitalom,
udeležen pri tej družbi.

Pravilo, da je šlo športno društvo
»Adrija« v Solkan, kjer so uporabili
priliko, da so se kopali v Volgi. Se-
veda je bila posledica ta, da so se
nekoliko prehladili, a ne ravno toli-
ko, da bi ne bili v stanu einvagoni-
rati dva goala, katere so ulovili med
kopanjem.

Pravilo, da so Valaši namenili zida-
ti tribune pri Obelisku na Opčinah.

Pravilo, da se je zgodila v tržaškem
zalivu volika nesreča. Neki tukajšnji
sportsman, dosedaj še ne identifi-
ran, je zavozil s svojim avtomobilom
z vso naglico v nekega veslača, pri
čem sta oba utonila. Vse kaže, da
snada veslač k veslarskemu društvu
»Sirena«, kar priča članski imenik in
krstni list »Sirene«, edino, kar je mo-
gla udobiti sodna komisija, katera je
došla na lice mesta.

Pravilo, da se je v Mariboru po-
ročil dobroznani klobutač kolodvor-
skih pasantov, neki plemeniti Fon
Montani. Sicer zato, da mu ni potre-
ba iti na Dunaj v Prater, ker tam ni
voznja zastoj, kakor v Jugoslaviji.

Pravilo, da je »slavček« iz Nabre-

žne poslal svojo zaročenka, da se
izvežba v kuhanju, v Komo.

Pravilo, da se pontkovskimi lovcem
posebno dobro obnese lov na zajce,
da vsakokrat, ko gredo na lov, dobijo
precej tret za kofo.

Pravilo, da se je Zlatorog preselil s
Triglava v Trst radi hude zime, ter
bo priredil v soboto 26. t. m. ples v
dvorani »Modugno«. Tako si bo v
družbi poskočnih sni malček segrel
otrpelo ude.

Pravilo, da Sparta le igrala težko
igro, ker so imeli igralci za kostlo:
»moče iz bele muoče«.

Pravilo pri Sv. Jakobu, da dvorana
»D. K. D.« ob priliki nedeljskega ple-
sa »Mirije« ni bila namazana, ker le
bil odbor konsumnega društva v stra-
hu, da bi se ne cedila mast v spodaj
nabijajoče se klet, ter bi se pri tem
ne pokvarilo vino.

Pravilo v Mariboru, da je Milutin
C. poslal uredništvu »Čuka na palci«
javljene notice glede gledališke
blagajne, ženskega zbora in opere.
Gorenjski slavček, radi česar v gle-
dališču istega po nedolžnem napada-
to, — Da se ne bo delalo krivice ime-
novanemu, javlja »Čuk na palci«, da
ni Milutin C. v nikakl zvezl s priob-
čeni »Pravilo«.

Pravilo v Mariboru, da se članice
ženskega gled. zbora silno jezijo, ker
so prišle v »Čuka«, ampak jezijo se
tisto tiste, katere so v resnici zaljub-
ljene v novega tenorista, medtem, ko
se jim druge omeji in na tihem ve-
selijo, da je prišlo to na dan.

Pravilo v Mariboru, da le gleda-
letosno sezono tako na sla-
nem, da nima niti vsak član lastnega
brezplačnega sedeža na balkonu, ka-
kor druge sezone, temveč morajo na
galeriji sedeti in to po trije na enem
mestu.

Pravilo v Mariboru, da se je gleda-
liška primadona L. pri predstavi
»Sumitva oseh« holi zanimala za
vis-a-vis sedečega tenorista B., ka-
kor pa za igro samo, ker je ves čas
predstave z njim koketirala. Daleč
smo prišli, da se igralci niti med pu-
bliko ne morejo zadržati — kako mo-
re biti šele za »kullsamt«.

NEKATERI MARIBORSKI PEKI

so zelo pridni, kajti oni so napravili
in prodajali manjše zemlje še pred
ko je bilo razglašeno, da je ceha
kruhu poskočila. Če pa bo pala cena
kruhu, bodo prav gotovo zopet
rekli: »Saj se ne izplača znižati cen
zato ker se bo kruh tako ali tako
zopet podražil.

NIMAM ČASA.

V soboto se je nekdo peljal iz neke
postaje v Maribor. Ko je na neki že-
lezniški postaji prošil za vozni listek,
mu je službojoči uradnik odgovoril:
»Nimam časa« in je tekel ven in je
čakal dolgo časa na vlak. Ko je vlak
prišel, je dotičnik vstopil v voz in je
rekel takoj sprevodniku, kaj da se
mu je pripetilo. Ta ga je potolažil s
tem, da mu je rekel: »Plačati morate
dvojno vožnjo«.

Rheinmetall

najboljša, najbolj pripravna in
najbolj trpežna od vseh strojev

GLAVNO ZASTOPSTVO:

R. SIMONS, Gorica - v Raštelju 14

Naročila za čiščenje,
Popravljanje in slično.

PRED KULISAMI.

Režiser: »No čuite mi, gospod, ali res nimato nič v glavi? Tu ležite in hočete predstavljanje mrtvo truplo, poleg tega pa izgledate kakor kuhan rak!«

Igralec: »Oprostite, gospod režiser, ali ni morda tudi kuhan rak mrtvo truplo?«

GOSPA KORENOVA.

Zopet sem srečal gospo Korenovo, veste tisto, soprogo milijonarja J. M. Korena.

»No«, sem ji rekel, da sem ji sploh kaj rekel. »Zelo me veseli, da se je tudi vašemu možu nasmejala sreča.«

»Nasmejala?« je vskliknila. »Nasmejala ni dobrot Zakrohotala se mu je, naravnost zarjula je od smeha!«

IZ GOSTILNE.

Star gost proti natakarju: »Zdi se, da so premenili šefa tukaj.«

»Da, gospod!«

»Ali starega vendar niso kar odpravili?«

»Oh — ne, — bojan jol!«

»In kaka bolezen ga je popadla?«

»Ne vem, gospod, — znano mi je le, da mu je zdravnik prepovedal jesti, kar pri nas kuhamo.«

MED OTROCI.

»Moja mama ima zlato srce, vsi to pravijo, čeprav se ga ne vidi.«

»Moja mama ima pa zlate zobe, to se pa vsaj vidi.«

Širite „Čuka na palci“

Naznih najfinejših likerjev:

Moškat pasit, maršala, Turinski vermouth, Vermouth bell, Cipro, Malaga vino, punch, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, Jajčna maršala, Jajčni konjak.

Žganjarna
JOSIP SALFATI
GORICA, Trg Sv. Antona 7

Širite Čuka na palci.

POLUPLOMA VARNOSTI NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica
R. M. M. O. M.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje, takoj brez odložitve in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Leopoldo Zakraisek

Gorica - Corso G. Verdi N. 13 - Gorica

VELIKA ZALOGA:

kuhinjskih predmetov iz emajla in aluminija, steklenin, porcelane itd. Bogata izbira božičnih daril

Posebnost: ZIMSKE COPATE

IGRAČE

Cene zmerne! Cene zmerne!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Zaloga manufaktur

CARLO MALFATTI

GORICA - Via Carducci številka 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH

Reklamna darila.

Vrednost nakupa od 2000 do 5000 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. — 6 najfinejših nosnih ratic z ažurom;
2. — 3 brisače iz gobastega blaga, belo;
3. — 1 elegantna kombinacija za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. — 1 krasen prt. za šal z prt. iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi.
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca Škodnik Anton, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovca ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Sprejema se v popravilo:

punčke iz porcelana in celuloide,
lasne zaponke, torbice, vsakovrstne
stvari iz celuloide, gumija, ambre itd.

Trgovina Igrač
A. FIEGL - Via Carducci 9 - GORICA

Babica

avtoriziran sprejem
nosilce. - Govori slovenski
SLAVEC - TRST - Via Giulia 2